

Evangeliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Since 1908

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

Urunk egyszer példát mondott egy hamis bíróról, aki Istent nem félt, embert nem becsült, és akinek folyton a nyakára járt egy özvegyasszony elégtételt kérve tőle, ellenségeivel szemben. Mivel a bíró nagyon megunt a nyakára járó özvegyet, így magában így gondolkozott: "Jóllehet Istent nem félek, embert nem becsülök; mindazonáltal mivelhogy terhemre van ez özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám ne járjon; ne gyötörjön engem" (Luk. 18:1-5).

Ebben a példában az Úr először elénk állítja a hamis bírót, aki meghallgatta az özvegyet, teljesítette kérését, mert az özvegy újból és újból zaklatta őt. Majd a mennyei Atyát állítja elénk, aki sokkal inkább meghallgatja a kitartó imát, mint a bíró, mert szeret minket.

A példa bevezetése így hangzik:

SZOLGÁLAT

Van egy szolgálat, melyhez nyelv se kell
Se nagy erő, se kéz, se láb.
És mégis ez jut legtovább.
Ez a szolgálat hangtalan.
Nem gyors, sőt mozdulatlan.
Kért hűn szolgál sz nap-nap után,
Nem is sejti, mi hozza azt,
Hogy bújára talál vigaszt.
Csak azt érzi, hogy megjavul,
Élte lassan átalakul.
Gyönyörűsége iga lesz,
Amely boldogságot szerez.
Így szolgálni könnyen lehet,
Nem kell hozzá, csak szeretet.
Nem kell nap, — néhány perc csupán,
Jézus nevével ajakán.
Nem tett, csak hit, lélekerő,
Akarat, égbeemelő.
Aki végzi, annak kiváltság,
És mindnyájunké, mert IMÁDSÁG.

KITARTÓ IMA

"Monda pedig nekik példázatot arról, hogy *mindig* imádkozni kell és meg nem restülni". Jézus, mindjárt itt előljáróban int, buzdít, figyelmeztet a szüntelen való imára. S utána a példával csak megerősíti ezen felszólítását. Nem azt mondja, hogy mindig *helyes volna, jó volna* imádkozni, hanem azt, hogy "*Mindig*



ig imádkozni kell!" Vagyis, arra figyelmeztet, hogy Isten gyermekei számára a kitartó ima parancs, nem kérelem!

Isten mindig felel a kitartó imára. Még akkor is, amikor nem azt adja meg, amit kérünk tőle. Ilyenkor rendszerint többet, jobbat ad annál, amit kérünk. Pl.: Illés halált kért, s Isten elevenen ragadta őt a menynekbe. Pál apostol gyógyulást kért, s Isten több kegyelmet adott helyébe.

S mivel a kitartó ima parancs, s mivel erre az Úr mindig felel, ezért Atyánk gondoskodott arról, hogy az erre való figyelmeztetést többször megismételje a Bibliában. Egy helyen így szól szava: "*Szüntelen imádkozzatok!*" Másol: "...az imádkozásra ráérjete!" Más helyen meg azt üzeni, hogy "Akarom, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen."

Mi a szüntelen való, kitartó ima? Nem imaszavak állandó ismétlése, hanem a léleknek Istennel való állandó kapcsolata. Olyan kapcsolat, amely mosogatás, főzés, gép-tervezés, építkezés vagy bármilyen munka közben is Istennel beszél, Isten felé fordul. Úgy kiált Istenhez, mint Nehémiás tette, aki a királyt szolgált, vele beszélt, s közben Istenhez is felsőhajtott; s meghallgattatott.

Miért imádkozunk kitartóan? Több okból. Egyrészt azért, mert a folyamatos ima Istennel való állandó kapcsolatot teremt. S Isten ezt várja és kívánja. Aztán azért, mert így lelki békességet nyerünk, mivel a Biblia azt ígéri, hogy ha *minden* alkalommal imádkozunk, akkor Isten békéje fogja elárasztani szívünket (Fil. 4:6-7). Aztán azért is, mert így lelki erőt nyerünk, s mint az első keresztyének, Szent Lélekkel telünk meg (Ap.Csel. 2:1-4). S végül azért, mert így az 50. Zsoltár 15. verse alapján, nyomorúságból való szabadulást kapunk.

Hogyan imádkozunk? Krisztus példája szerint, a következő sorrendet használhatjuk:

1. Szólítsuk meg illedelmesen Istent, mint Ő tette: "*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben*".

(Folytatás a 2. oldalon)

NOVEMBER MÁSODIK VASÁRNAPJA IRODALMI NAP!



Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
748 Fordham Rd., Palm Bay, Fla. 32905

Editor:

Dr. BELA UDVARNOKI
609 Woodridge Drive
Murfreesboro, N.C. 27855
Tel.: (919) 398-4646

Associate editor:

Mrs. MICHAEL MATRAI
782 S.E. Vance Circle
Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 727-7271

A szerkesztő bizottság tagjai: **Novák László,**
Dr. Henry Austin, Molnár Balázs.

Second Class Postage Paid and Entered
at Cleveland, Ohio and Additional Offices
SUBSCRIPTION FEE: \$10.00 per year

Send subscription and
change of address to:

Mrs. MARY STEG
321 Wilbur Ct., Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 723-0864

F O N T O S:

Címváltozásukat kérjük jelentsék
Mrs. Mary Steg lapkezelőnek.

Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt
minden hónap elseje és tizenötödike. Sür-
gős hírek a lap megjelenése előtt tíz nappal
beküldhetők.

Printed by Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSÉGI VEZETŐK CÍMTÁRA:

Elnök: LASZLO NOVAK, 119 Adams
Road, R.F.D. 2., Londonderry, N.H.
033053. Tel.: (603) 432-8539.

Alelnök: DR. HENRY AUSTIN, 2 High
Street, New Brunswick, N.J. 08901. Tel.:
(201) 545-1392.

Titkár: REV. WILLIAM B. MOLNAR,
92 Thunderbird Drive, Naugatuck, CT.
06770. Tel.: (203) 723-1568.

Pénztáros: LOUIS DRESCHER, 2636 East
124th St., Cleveland, OH 44120. Tel.: (216)
231-0038.

Misszió és Irodalmi Bizottság elnöke: REV.
GEORGE M. ROWE, 714 Stratfield Road,
Fairfield, CT. 06430. Tel.: (203) 366-7240.

Pénzügyi Bizottság elnöke: ELMER KISH,
924 Congress St., Fairfield, CT 06432. Tel.:
(203) 259-3276.

Bethesda Otthon igazgatója: ERNEST J.
KISH, 748 Fordham Road, Palm Bay, FL.
32905. Tel.: (305) 723-3288.

HISZEK URAM

Dr. Udvarnoki Béla könyve,
kapható a szerzőnél:

609 Woodridge Drive
Murfreesboro, N.C. 27855

A könyv ára 5.50 dollár
(kanadai dollárban 6.00)

Szemle

KÉT HÉTTEL EZELŐTT a Szemle rovatban foglalkoztunk a Forth Worth-i (Texas) "házi gyülekezeteivel". Jeleztük, hogy erre a témára visszatérünk. A texasi gyülekezeti fejlemény olyan sok tanulságot tartalmaz, hogy azokról egy cikk keretében nem írhatjuk meg mindazt, amire gondolunk.

Egyik érdekessége ezeknek a házi gyülekezeteknek az, hogy akarva, nem akarva, visszatértek az újszövetségi idők gyakorlatához. Az apostolok idejébe is csak házi gyülekezetek léteztek. Templomról a gyülekezetekkel és a keresztyén istentiszteletekkel kapcsolatban nem szól az Újszövetség. Abban az időben nem építettek "baptista imaházakat". A közösségi összejöveteleket a hétnek első napján azonban megtartották házaknál. A jeruzsálemi gyülekezet

KITARTÓ IMA

(Folytatás az 1. oldalról)

2. Jelentsük ki szentségét, ekképpen: "Szenteltesd meg a Te neved".

3. Fejezzük ki Isten országa eljövételének vágyát, így: "Jöjjön el a Te országod".

4. Mondjuk el, hogy csak az Ő akaratának teljesülését kívánjuk: "Legyen meg a Te akaratod".

5. Kérjünk bátran mindent, ami re csak szükségünk van: "A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma".

6. Kérjünk bűnbocsánatot: "Bocsásd meg a mi vétkeinket".

7. Kiáltunk azért, hogy: "Ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól".

8. Dicsőítsük Urunkat, Istenünket teljes szívvel: "Tied az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Amen".

Egy kábítószert szedő embertől egyszer megkérdezték, hogy hogyan szabadult meg szenvedélyétől. "Térdeimen" — volt rövid válasza. A fenti sorrendben kiáltó, kitartó, folyamatos térdmunka mindig ily eredményes!

Testvérem! Ha békességet, erőt és szabadulást kívánsz, vállald a kitartó, folyamatos térdmunkát, s a te életed is győzedelmes lesz!

Fülöp Árpád

Mária házában (János-Márk anyjánál) tartotta az összejöveteleket. Rómában, a római levél 16. része szerint, legalább hat helyen volt házi gyülekezet. Az apostoli kor története bizonyítja, hogy az imaházak, templomok hiánya nem akadályozta Krisztus népének a szaporodását. A krisztusi munka terjesztéséhez, az evangélium hirdetéséhez, a bizonyosságtévesztéshez nem kell fényes templom. Nem biztos az, hogy a fényes, szép helyiségekben megszépülnek a lelkek is.

* * *

A HÁZI GYÜLEKEZETEK egyik egészséges és természetes tulajdonsága az, hogy az aránylag szűk otthonok megszabják a gyülekezet tagjainak a számát. A Forth Worth-i három gyülekezet azt találta, hogy 50 tag az a létszám, amelynek egy lakóház helyet adhat. A hely hatása a gyülekezet nagyságára egyezik az újszövetségi népnek a közösségről alkotott felfogásával. A keresztyén gyülekezet lelki közösség. Hány emberrel lehet igazi lelki közösséget tartani? Létezhet e ott "közösség", ahol 1000, vagy 10.000 tag van? Egy 500 tagú gyülekezetben ismerhetik egymást a tagok névről és látásból, de az ilyen ismeret nem jelent közösséget.

Dr. Kiss Ferenc, a bibliai életgyakorlatáról jól ismert, de már az Űrhoz költözött testvérünk mondta, hogy nem gondolná, hogy lehet több, mint harminc testvérral igazi lelki közösséget tartani. Texasban 50 a felső határ.

* * *

MI TÖRTÉNIK, HA A GYÜLEKEZET tagjainak a száma az ötven fölé emelkedik, vagy ha túlhaladja az otthon befogadó képességét? Új helyen kezdenek egy másik gyülekezetet. A cél nem nagyobb, hanem több gyülekezet. Ha a gyülekezet bibliai, azaz lelki közösség marad, akkor a gyülekezet szolgálata és hatása is érezhetőbb és láthatóbb lesz. A közösségben ismerik egymást a tagok. Ha valaki nem jelenik meg az istentiszteleten, akkor "hiányzik", míg egy 1000 tagú összejövetelben észre sem veszik, hogy nincs jelen. Ha valaki beteg, akkor a közösség tagjai azonnal tudomást szereznek róla.

A közösség olyan, mint egy család. A lakóház terjedelme, alakja és a tiszteleti órán résztvevők száma nem alkalmas a formális, gondosan ki-

dolgozott sorrendszerű istentisztelet tartására. A tisztelet azonban így is őszinte és valódi és Isten előtt kedves. Az istentiszteletek bensősége és áldása nem függ a tagok számától és a formáságtól. Minden istentisztelet egyéni.

A leírás szerint ezeken a házi istentiszteleteken a résztvevők egyszerű, kényelmes öltözetekben jelennek meg. A férfiak ingujjban, nyakendő nélkül. Sokan éppen azért járnak ezekre az összejövetelekre, mivel ezekben nincs formális "szertartás". De miért kell a forma, ha az embereket inkább elidegeníti, mint vonzza? Az egyik őszinte tag így fejezte ki megelégedését a házi gyülekezettel: "Ha nem lenne ez a házi gyülekezet, akkor a családom és én vasárnap reggel otthon aludnánk."

* * *

TANULHATUNK-E MI amerikai magyar baptisták a texasi példából? Ez a kérdés a feltételezés szerint ott lehet az olvasók elméjében. Itt, Amerikában sajnos nem kell félnünk attól, hogy a magyar gyülekezetek túl nagyra nőnek és elvesztik közösségi jellegzetességüket. Mégis tanulhatunk.

Értékeljük a kis taglétszámú gyülekezeteket. A kis gyülekezet is az Úr gyülekezete s az Úr ezeknek is megígérte, hogy összejöveteleiken jelenlesz. Használjuk fel a lelki közösség áldásait. Az áldás az, hogy nem csak kapunk, hanem adhatunk. Ha Krisztus összetartó erejére támaszkodunk, a lelki egységből sok erőt nyerünk. Gyakoroljuk a közösségi feladatokat: támogassuk egymást és éljünk egymás örömeire. Kis közösségekben épülhetünk lelkileg és a lelkiekben nem lesz hiányunk.



Mosolyogjunk,
szembek leszünk!

A próba tüze

Mátrai Mihályné

(Teljes örömmel tartásatok atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe (vagyis TŰZPRÓBÁKBA) estek. Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez... hogy tökéletesek legyetek minden fogvatkozás nélkül.)

Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örömdetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak." (Jakab 1;2:Zsid. 12:11)

Államunkban múlt télen nagy szárazság volt. Ennek következtében sok mezei tűz keletkezett. A tüzek nyomai csúnya fekete foltokat hagytak. Amint hetenként háromszor egy hozzánk 100 km-re lévő városba utaztam, a főút mellett egyre több fekete foltot láttam. Milyen kár, hogy a szép pázsit így elcsúfult — gondoltam.

Teltek-múltak a hetek, hónapok. Jött a tavasz, s vele együtt jött jó néhány záporosó és az életet keltő napsugár. Egyszer csak azt vettem észre, hogy a fekete foltok helyén új fű sarjadt, míg a mellette lévő terület meg száraz maradt.

Bámultam a csodát. A tűz helyén hamarabb éledt az élet! A tűz helyén dúsabb, erősebb pázsit nőtt! A tűz helyén szebb volt az út! A tűzben áldás rejlett!

Aztán eszembe jutottak az előbb idézett ígék, melyek azt üzenik, hogy "teljes örömmel tartásatok... mikor tűzpróbába estek. Tudván, hogy a ti hitetek kitartást szerez... hogy tökéletesek legyetek minden fogvatkozás nélkül; "s azt is, hogy a tűzpróba" az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak."

Így az elégett pázsit szavak nélkül is prédikált. Azt prédikálta, hogy a Biblia szavai igazak: a tűzpróbából új élet fakad, a tűzpróbából erősebb hit alakul, a tűzpróbából türelem és tökéletesség származik, a tűzpróbában áldás rejlik!

Az én életemben is volt már sok tűzpróba. A tűzpróbák számomra is áldást jelentettek, bár amikor bennük voltam, akkor kibíráhatatlannak tűntek. Miért jelentettek áldást? azért, mert mennyei Atyám erre

rendelte, és csak ezzel a kikötéssel engedte meg életemben a tüzeket. Célja volt velük. Tökéletesebbé akart formálni általuk.

Ismerek két istenfélő, újjászülett, bizonyágtevő, imádkozó rákbeteget. Mind a ketten sokat szenvednek, de valahogy a szenvedés által oly értékessé alakultak, hogy a próba dacára másokat erősítenek, vigasztalnak, segítenek. Orvosaik és az ilyeneket tanulmányozó tudósok nem értik meg őket. Ezért azt mondják, hogy a rákosok általában felelőtlenül túlnéznek betegségük súlyosságán. Úgy tesznek, mintha nem vennék tudomásul végzetességét, s ők is ezt teszik. De aki ismeri őket és a Bibliát, az tudja, hogy ez nem így van, s hogy azért erősek, mert erejük felülről származik. Attól származik, aki azt ígérte, hogy a tűzpróba megedz, tökéletességre, békességre, gyümölcstermesre és használhatóságra alakít mindenkit.

Kedves Testvérem! Ha épp most súlyos tűzpróbában szenvedsz, ha úgy érzed, hogy nem bírod tovább a terhet, biztasson az Úr ígéje, mely azt ígéri, hogy a tűz tökéletesít, isteni békét fakaszt, megedz, áld.

Emlékül

Csak ki Jézusba veti reményét
az lehet boldog itt lenni.
Csak azt vezeti útja a mennybe,
Csak azt várja örökélet fenn.

A földi lét rögzős útján,
Legyen Jézus a barátod,
A küzdelemben véled lesz Ő
S mennybe vezet, majd meglátod.

Nagy István
(Sao Paulo)

Pál apostol így ír saját lélekmentő módszeréről: "Mindenkinek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket" (I. Kor. 9:22/b). Te hányféle lélekmentési módszert használsz? Imát, bizonyágtételt, traktátus osztogatást, Evangéliumi Hírnök előfizetési ajánlkozást, levelezést, szolgálatot, vagy még mást is?

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Józsefné

Nő konferencia elnök:
Bányai Sándorné
Alelnök: Ifj. Sebestyén Jánosné
Titkár: Novák Lászlóné
Pénztáros: Mrs. Henry Austin

Valljuk meg Krisztust életünkkel!

Dwight L. Moody:
TAPASZTALATOK

Ha nem is tudunk ajkainkkal bizonyosságot tenni az Úr Jézusról, cselekedeteinkkel mégis hirdethetjük Őt.

Egy fővárosban élő gazdag kereskedő leánya felismerte, hogy szavakkal nem tud sokat tenni szerezett Megváltójáért, de mert mégis tenni akart valamit, így minden szombat este elment egy öreg emberhez, aki csak franciául tudott beszélni, s mivel a lány is tanult franciául az iskolában, így ezen a nyelven olvasott a Bibliából az öreg embernek. Megtudta ugyanis, hogy az öregember szombat esténként szeretett inni, amiből általában baj lett. A leány tehát, mikor elment a megadott időben az öreg emberhez, s olvasott neki a Szentírásból, akkor ezáltal megmentette őt az iszákosság ördögétől.

Hallottam egy másik esetet is, amely nagy hatással volt rám. A cambridge-i egyetem egyik tanulója — egy gazdag embernek a fia — akire az apja halála után nagy vagyon várt, úgy gondolta, hogy mivel közvetlenül nem tud tenni semmit mások érdekében, valami más utat kell keresnie erre. Ezért odament egy bérkocsishoz, és arra kérte, hogy hajtson arra a helyre, ahol aznap este Moody fog prédikálni. Odaérve azt mondta a kocsisnak, hogy menjen be, hallgassa meg az előadást, ő pedig a kocsiban ül, és vigyáz arra, hogy a lónak és a kocsinak valami baja ne essék. Ezenkívül azt is megígérte, hogy megfizeti azt az időt, amit a kocsis az előadás meghallgatásával tölt. Így aztán a hideg, köd borította időben ott ült a gazdag fiatalember London utcáján egy kocsi-
ban, hogy a bérkocsis azalatt nyugodtan hallgathassa Isten igéjét.

Egy alkalommal meg felkértem egy skót embert, aki visszamaradt az utó-összejövetelre, hogy lelke üdvösségéről beszélgesse egy fiatalemberrel. A skót — aki gazdag, zárkózott gyáros volt — először visszaütötte

ta kérésemet, de mikor megegyeszer felkértem, akkor hozzáment, és beszélgetni kezdett vele. Társalgás közben megtudta, hogy az illető gyári munkás volt, s az a rossz szokása volt, hogy szombat esténként, mikor

megkapta fizetését, akkor beült egy csapszékbé, és egész keresetét elitta.

Erre a skót megkérdezte, hogy szombat esténként mikor vacsorázik, s a következő szombat este abban az időben felkereste őt. Ettől kezdve minden szombat este elment a fiatalember lakására, s magával vitte az imaórákra vagy összejövetelekre. Ezt addig tette, míg az ifjú — a Megváltó segítségével — az ő támogatása nélkül is ellent tudott állni a kísértésnek.

Akinek nincs tehetsége vagy alkalmja arra, hogy Krisztust az ajkai-
val vallja meg, keressen más eszközt és utat erre. S az Úr segíteni fog neki törekvésében. Közli: Szerencsy M.

Major Mihály prédikátor rövid életrajza

Összeállította: Dr. Gerzsenyi László

I.

Major Mihály Magyarországon, a Szatmár megyei Adorján község szomszédságában született 1891. október 22-én. Azon a jó helyen lévő tanyán, ahol Mihály született, apja egyszerű vezetője volt az ökörfogat-
os gazdasági dolgozóknak. A szülőknek 11 gyermekük született, így a feleségnek és édesanyjának elég sok tennivalója maradt a házban és a ház környékén.

A család a görög katolikus egyházhoz tartozott, s otthon ennek megfelelően részesültek vallásos oktatásban.

Néhány év múltán a családapa váratlanul korán meghalt. Csak 55 éves volt. Ekkor Mihályt egy idős házaspár — a nagynéni és nagybácsi — magával vitte egy távoli hegyi faluba. Így a gyermek az idős rokonoknál lakott, és annyit segített nekik, amennyit csak tudott. Ha kellett, szénát kaszált, szőlőt gondozott, vagy ehhez hasonló gazdasági munkát végzett.

Mihálynak egyik bátyja, András, a pennsylvaniai Scrantonban élt. Ez a bátyja nemsokára azt ajánlotta a fiatal Mihálynak, hogy jöjjön ki Amerikába. Mivel András megküldte az utiköltségre való összeget, így Mihály egy fiatal barátjával kész volt nekivágni a világnak. Hosszú hajóút után megérkeztek Castle Gardenbe, New York közelébe, ahonnan Mihály vonatra ült, hogy Daytonba menjen. Ott egy idegen magyar csa-

ládnál szállt meg, és munkát keresett. de mikor nem talált munkalehetőséget, akkor írt bátyjának, Andrásnak, aki azonnal magához hívta őt. Szerencsére bátyjánál, Scrantonban talált bányai munkát.

A környezetükben különféle emberek laktak. Legtöbben, a maguk módján, vallásosak voltak. Mihály családja is templomba járó család volt. Azonban hétköznap András és Mihály egyik kocsmából a másikba járt, meg kártyázott és káromkodott.

De jött egy nap, amikor néhány áldott baptista érkezett a scrantoni magyar kolóniára. Predikálni kezdtek, tanítottak, és élték az evangéliumi igazságokat, és hamarosan templomépítéshez is fogtak. Mihály is kapcsolatba került velük, meghallgatta őket, sőt még egy kicsit segített is nekik a templom alapozásánál. Aztán később elkezdte a bibliaolvasást (különösen az Újszövetség olvasását), és figyelemmel kísérte odaszentelt életű szomszédainak életstílusát.

Ők ugyan nem hirdették, hogy tökéletesek, de szemmel látható volt őszinte, örömteljes törekvésük. Hatásukra Mihály imádkozni kezdett a Szentlélek vezetéséért, hogy ő is teljes szívvel követhesse az örökké élő Megváltót.

Abban az időben a magyar gyülekezetek főtákará Zboray L. László prédikátor volt, aki többször meglátogatta a scrantoni gyülekezetet. Egy

szerdán megint odament, amikor Mihályt is meghívták az esti összejövetelre. Istentisztelet előtt Zboray lelkész beszélt Mihállyal, és azt mondta neki, hogy ha igazán szereti az Úr Jézust, mint Megváltót, akkor nincs akadálya annak, hogy bemerítkezzék. Így aztán még aznap este bemerítették.

A bemerítés híre hamar elterjedt. Bátyja másnap, munka közben hallott róla. Ezért este, amikor Mihály hazament, ordítani kezdett vele, és üldözni is kezdte. Ekkor Mihályt egy baptista család befogadta. Ott talált menhelyet, s ott imádkozott a családdal együtt szereteteinek megtéréséért.

Közben az ismerősök arra ösztönözték Andrást, hogy térítse vissza öccsét a régi egyházba. Meg is ígérte, hogy megteszi. Így aztán egy nap behívta öccsét a lakásba, és beszélni kezdett vele. Többek között arról beszélt, hogy milyen jók voltak szülei, s hogy Mihály most milyen nagy szégyent hozott rájuk megtérésével. De arról is biztosította őt, hogy mindent helyrehozhat, ha visszatér szülei vallására. "Kész vagy erre?" — kérdezte. Mire Mihály így szólt: "Kedves testvérem! A szívemben lévő új tapasztalatommal jobban szeretem anyám, apám, fiú- és leánytestvéreim, mint valaha. Nem fordíthatok hátat ennek az új, meggyőző csodának. Isten őrizzen meg minden baptistát attól, hogy mint Júdás, elárulja áldott Urát!"

Ekkor bátyja, hangját dühösen felemelve ezt mondta: "Ha nem akarsz visszatérni hozzánk, akkor agyonlőlek!" Erre Mihály így válaszolt: "Ha ezt akarod tenni azért, mert hűséges vagyok Krisztushoz, akkor itt vagyok!" S ezzel kezdte kigombolni a kabátját. Mire András sírni kezdett, és Mihály vele együtt sírt, míg kezét fogva, békésen elváltak egymástól. (Folytatjuk.)

Amikor tudod, hogy bizonyoságot kell tenned, de elfog a gyávaság, akkor gondold arra, hogy Isten a világ legfontosabb üzenetének továbbítását bízta rád; a megjön önbizalmad (Máté 28:19–20).

* * *

Amiért hálát tudsz adni Istennek, affelől békét nyersz; bármily súlyos legyen is az a próba, vagy teher (Fil. 4:6–7).

MICHAEL KORNIA

(Concluding installment)

He was an unusually successful "preacher," although he never heard the word "homiletics, or rhetorics." He knew instinctively that the effective preaching does not necessarily depend on the arrangement of the sermon or on its artistic delivery: the content is what counts if the preacher is not talking between quotation marks but tells his own experience. He had this to say about the length of the sermon: "The first fifteen minutes touch the

heart, the second fifteen minutes touch the ears, the third touch the benches, and the fourth the walls."

Besides his Gospel messages, he preached with his life. He admonished the brethren about the correctness of their daily life. Once he asked a candidate: "What would you do if you found a hundred forint (Hungarian money) bill? Would you give it to missions?" The man answered wisely: "No, I would not. That is not my money and cannot be my contribution. I would take it to the town hall." This wise answer was the result of Kornia's general teaching. He warned his brethren about alcohol, and about debts. "Debt is eating the meat out of your plate," he said. Another sentence he expressed his idea: "Debt eats with you out of one plate."

In the early years of his ministry Kornia did not have any fixed salary. He had his small farm. Whenever he could, he worked in it, and when he was away his family attended to it. The small congregations, however, always offered him honoraria for his expenses. Many times he accepted just part of the amount offered saying that much was enough. He took precautions in avoiding the insult of poorer people who invited him for lodging or for meals. Often he presented himself for invitation for meals. One poor family was overwhelmed by the honor of having him as a guest, but the mother tried to excuse herself: "All we have is only bean soup!" That is what I like, putting her at ease, and they had a happy fellowship. Such incidents were well known about Kornia and the people respected and admired him.

The life and work of Kornia have had a more lasting effect on the Baptist mission in Hungary and Romania than just numerical growth of the work in his time. The method he introduced and practiced proved to be the most efficient mode to spread the Gospel in that part of Europe. It was efficient because it was based on and followed the New Testament pattern. It was a blessing to the Baptist mission work in the

HÍREK

A madridi konferenciának nem sikerült megakadályozni a szovjet keresztény üldözést. Gleb Jakunin ortodox lelkésznek a tízéves büntetésével kapcsolatos fellebbezését elutasították, s a lelkészt valószínűleg börtönéből egy munkatáborba szállították. Boris Perchatkint meg — aki mint a pünkösdisták kivándorlásügyek képviselője, kapcsolatba lépett egy külföldi újságíróval — kétévi kényszermunkára ítélték. Továbbá nyolc baptista embert júniusban, egy titkos szedőgép használata közben fogtak el, s ítélték el háromtól öt évre, miközben a gépet is elkobozták. Ugyanakkor a Keston-i egyetem is jelentést tett öt hívő ember bebörtönzéséről. (Christianity Today, 1981. május 8.)

A cseh baptisták tiltakoztak a szovjet elnyomás ellen. Egy csehszlovákiai jelentés szerint, a kommunista államok egyházai erős szovjet irányítás alatt állnak. Ez abból is látható, hogy a Baptista Világszövetségre menő, államilag nyilvántartott cseh baptista képviselőket is a szovjet kormány irányítása alá helyezték. A cseh egyház egyik tagja azt mondta: "Nem az ellen van kifogásunk, hogy vezetőink elmentek a torontói világkonferenciára, hanem az ellen, hogy képviselőinknek oda és vissza, meg kellett állni Moszkvában, hogy a szovjet egyházi vezetőktől utasítást nyerjenek."

Azonkívül a cseh baptisták még azért is láznak, hogy képviselőiket az egyház pénzén küldték erre a torontói, Szovjetunió irányította útra. (Christian Beacon, 1981. szeptember 11.)

two countries that Kornya, after he discovered his own talent did not rush to any school. It is doubtful if higher education or theological training would have added to the performance of Kornya.

1. Kornya proved with his remarkably successful work that Baptist mission work is a people's movement. Its popular appeal is the best assurance of its spreading. Hungary is supposed to be Christian from the very beginning of the XIth Century. It is Christian by name even today. But that kind of Christianity, at least until Hungary was slipped behind the Iron Curtain, was nothing else for most of the people than part of the social life. Many country people expressed this obligation in this way: "One just has to have a religion, he cannot live like a beast"—and religion they had.

In this kind of religious circumstances ministers did not have much spiritual or moral influence on the average citizens. The priest or minister "had to say" from the pulpit what they said.

But when a man came from their midst and rank, with their education and proclaimed the Gospel not using theological jargon, modest, simple hearers raised their heads: this is something different! Not only different, but it was credible. When the priest calls to repentance, he had to say so, because he learned that in the seminary. But when a modest, sincere man, one of their peers told them about their sins, they had to pay attention.

Of course "Kornyas" cannot be educated in Christian schools—only the Lord can appoint them. But still the Christian communities can create favorable spiritual atmosphere where "Kornyas" may grow. Opportunity calls out heroes and leaders. Christians should seek ways and means to create the opportunity.

2. Kornya proved that no educa-

tion can substitute for the earnest, spirit-led study of the Bible. Kornya studied the Scripture not as a religious book but as a basic guide in life. One can read over the Bible many times and be just "religious," or lead even a wordly life, but for Kornya the Word of God served as bread for his soul, a lamp unto his feet, and protecting rail that kept him from the abyss of sin.

His hearers could perhaps unconsciously distinguish between the well delivered, beautiful sermon, and between Kornya's simple meaningful, substantial speech, which came from life experience—and was easily applicable to the life of the hearers.

Kornya proved the old, but often forgotten truth: the Word of God is the best text book for anyone who wants to preach the Gospel.

3. Kornya established many churches and so-called mission stations or preaching places. It is like a paradox however. Kornya was not church conscious but soul conscious. By this he left a legacy to all the mission workers who came after him: the individual soul is the most precious. His salvation is the first concern. The birth of the churches will follow the salvation of souls—and not the other way around. This legacy of Kornya should be remembered by us modern Baptists.

We praise the Lord for giving to our Hungarian Baptist mission a great missionary like Michael Kornya. Let us all pray that another Kornya may appear on the field—and let us prepare the soil in which more Kornyas may grow.

B. U.

Reminiscences on Simon Stylites and his Custodian

In a past issue of the *Christian Century*, Simon Stylite did not sit too high to see the value of the pearls, called church janitors. With his inimitable style and with his Roman philosophy: "ridentem dicere verum" our Stylite hermit did not fail to knock into our heads some truth, in such a way that most of the technicians of the soul had to smile. This article on the janitors reminds me of two amusing incidents that happened in Budapest, Hungary.

It was in 1942 when for the first time in the history, the Protestant churches in Budapest held a united evangelistic campaign. The novelty in the campaign was that the two so-called "historical churches," namely the Calvinist and the Lutherans, planned such a campaign at all, also that the planning—and later the evaluating of the result was done in fellowship with the "free churches"—i.e., Baptists, Methodists, and Brethren. The very fact that the "historical" churches sat down with the "free" churches, although none of the bishops of the Calvinist or Lutheran churches would honor the preparatory sessions with their presence, was a heart warming and hopeful sign of a better cooperation of the Protestants in that predominantly Roman Catholic country.

After the closing of the campaign which was conducted in each church with a guest minister of the same denomination, the ministers came together to listen to the reports of the experiences, results, and happenings of the meetings. These reports revealed much to an eagerly listening Baptist like myself.

One minister told us that his people were greatly impressed by the simplicity and the comfortable freedom of the services; and many of his parishioners liked the idea of preaching from modest platforms in the front of the church instead of from the high, ornamented pulpit on the side of the altar! I saw the smile on the faces all over the hall.

This would be an opportune time, I thought, to bring up the question: if high pulpits, divided chancels, rigid order of worship are not quite "proper" for evangelistic meetings—what are they good for? If they are not good for winning souls, they evidently must be useful only for the "preservation" of the saints. By admitting that a revival meeting—in which proposedly the fainthearted Christians will come back to life, and lost will be saved—(that is, our most sacred and solemn Christian duty will be performed)—should be free from liturgy, amens. and choral

AMERICAN HUNGARIAN BAPTIST UNION RECEIPTS FOR THE MONTH OF JULY 1981

Home Mission

Mrs. Vilma Albright, N. Versailles, Pa. \$15.00; Silliman Memorial Baptist Church, Bridgeport, Ct. 40.50; Rev. Michael Major, Cleveland, Ohio 30.00. — **Total \$85.50.**

Louis Drescher, Treasurer

responses, why do we use them as Roman Catholics do in their Sunday morning "Solemn Mass?"

The smiles disappeared slowly and our Hungarian Calvinist and Lutheran pastors are still climbing the steps up to the high pulpits from which it is very difficult to reach the souls way down in the last pew—if they care to come inside the church at all. Persons may be converted. Preachers as individuals may be changed. But churches?

The other amusing report came from a Calvinist minister. It could have come from any other denomination, for that. He described the most remarkable happening in that church where he conducted the revival meeting—the conversion of the church janitor. It was the more amazing because that janitor, by his position, should have been a professing Christian. The evangelist related that he asked the janitor:

"How is it that you are in this job now for sixteen years, attending the services and hearing the messages practically every Sunday, and still you did not surrender yourself to the Lord?"

His answer was, "It was rather hard to do so after having associated with ministers for so many years."

Laughter erupted high and loud as this minister finished his story—and it subsided rapidly. We all felt like the accusers of the sinful woman—"Let the one who is not guilty throw the first stone."

"Fellowship with ministers made it hard"—was ringing in our minds—as we adjourned silently. *B. U.*

REMEMBERING 75 YEARS OF HUNGARIAN BAPTIST MINISTRY IN NEW YORK CITY

(Concluding installment)

To this bleak picture came Rev. George B. Balla on November 1, 1950 from Akron, Ohio. Rev. Balla was no stranger to the church, for he had participated in many street evangelism meetings during Rev. Matuskovits' time. So for him and his charming wife it was like coming home. Rev. Balla fervently and untiringly labored to revitalize the church.

October 23, 1956 became an important date in the history of the church. Hungary erupted in a bloody revolution. In the wake of the internal struggle the borders were let open to allow countless of thousands of Hungarians to leave the country. The number of refugees was estimated at over 250,000 strong. Many of these later returned to the country but the majority remained abroad and scattered on the face of the earth. Many of these people came to the United States and Canada and settled near large industrial cities. Thousands came to New York City and its greater Metropolitan area via Camp Kilmer, New Jersey. Rev. Balla seized the opportunity to contact these needy Hungarian people. With the approval of the Church World Service and the American Baptist City Society he mustered the congregation to provide immediate help to these

refugees. By this time the church almost doubled its membership.

Garfield, N.J.—Mr. Arpad Fulop, one of the newcomers from Hungary, visited Garfield and preached to the small congregation. The Hungarian ministry took on a new meaning here in the United States with the coming of the refugees. The work took up once again on a grand scale and new proportion during the next decade. In 1962 Rev. Balla suffered a coronary up on the pulpit while saying the closing prayer on Sunday morning. He was helped up by the deacons and rushed to the Emergency ward of the nearest hospital. Under the watchful eyes of the doctors and the praying church, Rev. Balla recovered from his heart attack, but never really regained his true strength and was advised by his doctor to retire from active ministry.

A few years later Rev. and Mrs. Balla moved down to Palm Bay, Fla., near the Bethesda Baptist Retirement Home where he utilized his expertise on various Hungarian Baptist Union projects until December 1979 when the Lord called his faithful servant home.

*

1963—1973

The First Hungarian Baptist Church of New York City invited Rev. Arpad Fulop to be the new pastor after Rev. Balla's retirement. Rev. Fulop left Hungary at the end of 1956. He was a well known and well respected preacher and evangelist in the old country. Here in the US he was already active since his arrival in the ministry. He was helping out the small Hungarian church in Garfield, N.J., Rev. Fulop accepted the invitation of the New York church and on September 20, 1963 he undertook the pastorship of the congregation.

With Rev. Fulop the church began a new era of ministering. Mrs. Vilma Fulop, his wife organized an orchestra consisting of mandolins, guitars and they even had a saxophone (played by Rev. Fulop himself).

WHERE JOY MAY BE FOUND?

Not in unbelief—Voltaire was an infidel of the most pronounced type. He wrote: "I wish I had never been born."

Not in pleasure: Lord Byron had a life of pleasure if anyone did. He wrote: "The worm, the canker, and the grief are mine alone."

Not in money: Jay Gould, the American millionaire, had plenty of that. When dying he said: "I suppose I am the most miserable man on earth."

Not in position and fame—Lord Beaconsfield enjoyed more than his

share of both. He wrote: "Youth is a mistake; manhood a struggle; old age a regret."

Not in military glory—Alexander the Great conquered the known world in his day. Having done so, he wept because he said, "There are no more worlds to conquer."

Where then is joy to be found? The answer is simple: *in Christ alone*. He said, "I will see you again, and your heart shall rejoice, and your joy no man taketh from you." (John 16:22.)

People came in from the street on Sunday afternoons when the orchestra played. In short time they became a very important part of the ministry of the church. He was 72 years old, He was seventy-two years old, perhaps the oldest active pastor in the church's history, when he retired on November 29, 1973. The church grew during his ministry and the blessings of the Lord were felt everywhere. Today he is living with his wife in Palm Bay, Fla., near the Bethesda Baptist Retirement Home in the new "Debrecen."

*

1973—1979

The Lord answered the prayers of the church and sent Rev. William B. Molnar to the vacated pulpit. The installation took place on December 6, 1973. Rev. Molnar came from the Bethesda Baptist Retirement Home in Palm Bay, Fla., where he had been the Administrator. Prior to that post he had served in Hungarian as well as American Baptist Churches in Connecticut. He held various positions in the Executive Committee within the Hungarian Baptist Union of America, including being its President several times. He was well known and liked by many and was not altogether a stranger to New York City.

After the departure of Rev. Fulop almost half of the church members either moved away or simply left. These were difficult times in a difficult city. The old generation who so desperately fought to preserve the Hungarian language in the church had to live to see the diminishing of their young people. In New York, where there are more than 175 American Baptist Churches, the opportunity is endless to find a vital energetic, and youthful church, and many did just that. Those who fought to enforce Hungarian services in the church, lived to see their own children and grandchildren go away and join another congregation.

Rev. Molnar needed special wisdom and much patience to hold together that which remained and to keep them ever so fervently working

for the Lord. His task was not easy, but he had a seemingly endless supply of patience.

Rev. Molnar also successfully convinced the church of the importance of sacrificial giving. As a result the church was presented a number of "Leadership Award" certificates from the American Baptist Churches Metro Office at the annual meetings. The continuation of the Hungarian Radio Gospel Ministry became one of his major goals. On October 7, 1979 Rev. William B. Molnar retired and moved away to Naugatuck, Ct.

*

1979 to Present

After the departure of Rev. Molnar the church formed a Pulpit Committee (Mrs. Helen K. Banyai, Mr. George Toth, and Mr. Barnabas J. Halo) to explore the possibility of inviting a new pastor, and to en-

sure that the need for pulpit supply for every Sunday was met. Later Mr. and Mrs. George Toth were asked to move in to the parsonage to take care of the Women's Residence, the every-day needs of the church, and to carry on the Hungarian ministry in its various phases as long as it may be needed or until a minister is found — which ever occurs first.

The past year and a half Rev. Molnar faithfully visited the church every first Sunday of the month at which time the congregation partakes of the Lord's Supper.

Mr. George Toth has done an exceptional job in the absence of a minister during this year and a half. He is faithfully working and taking the lion's share out of every activity.

We do not know how long the Lord will suffer us and how long we will be able to carry on this ministry. But we know that without *His* knowledge nothing can happen in our lives. Our prayer and desire is that as long as *He wills*, we may carry on the work for *His* glory."

In His service: Barnabas J. Halo

"Whatsoever a man soweth that shall he also reap"

Gal. 6:7.

The story is told about a farmer who stood ragged and barefoot on the steps of his wood-framed home and visited with a stranger who had stopped by to ask a question.

*

"How is your cotton coming on?" asked the stranger.

"Ain't—got none," replied the farmer.

"Did you plan any?"

"Nope," was the reply, "afraid of boll weevils."

"Well," continued the visitor, "how is your corn?"

"Didn't plan no corn either," came the answer. "I feared there wasn't going to be no rain."

"Did you plan any potatoes?"

"Nope ... scared of potato bugs."

"What did you plant?" pressed the stranger.

"Nothing," was the calm reply. "I just played it safe."

*

Many people are just playing it safe! Yet like the farmer they stand in need. Are they afraid to trust in God, or their fellow mankind? Are they afraid to risk time and effort in that which is productive? Are they afraid to take the risk of faith and give of themselves? You don't get something for nothing. One must plant seeds if you expect to reap a harvest. Whatsoever a man soweth, that shall he also reap. (Galatians 6:7.)

Can you say: I am not what I ought to be, but more than I used to be, and one day I'll be like Jesus: perfect.

* * *

Where death finds you, eternity keeps you. There is no repentance, no salvation after death. Today is the day of salvation. Tomorrow may be too late. Repent!

1982. január 1-től kezdve
az Evangéliumi Hírnök előfizetési díja: 12. — dollár.